

Ο ΥΠΝΟΣ.*)

Τέκνον ἠδὲ στυγνῆς μητρός,
Τέκνον λευκὸν νυκτὸς μελαίνης,
Ὁ Ὑπνος, μόχθων ἱατρός,
Καὶ βασιλεὺς τῆς οἰκουμένης.

Καὶ εἰς τὸν Ὑπνον ὀφειλὴν
Ἦ Ἦρα τίνουσα ἀρχαίαν
Ἔδωκε σύννευον καλήν
Τὴν νέαν Χάριν Πασιδέαν.

Τὸ ἀνάκτορον, ἐν ᾧ οἰκεῖ,
Δὲν θάλλει τ' ἄστρον τῆς ἡμέρας,
Ἄλλ' ἔχει φῶς αὐτοῦ γλυκὺ
Τῶν ὀφθαλμῶν τῆς τοῦ ἀστέρως.

Κοιτὶς αὐτοῦ ἡ ἀπωτάτη
Ζοφώδης γῆ τῶν Κιμμερίων
Ἦ Χάρις πλὴν τὴν μεταλλάττει
Εἰς αἴγλης γῆν καὶ Ἠλυσιῶν.

Ἐπὶ χωρίων παγερῶν
Κ' ἐπὶ ὀμιγλωδῶν κοιλάδων
Ἐκτείνει ἄλσος ἱερὸν,
Πλήρες πτηνῶν καλλικελάδων.

Σιγῇ παρὰ τὸ ἄλσος τρέχει
Τὸ πένθιμον νερόν, ἡ λήθη·
Ἄλλὰ ἡ Χάρις τῷ παρέχει.
Μορμύρισμα καὶ βροῦν ἀήθη.

Καὶ πρὸ τῆς θύρας τοῦ σπηλαίου
Βλαστάνει κόσμον ἔρατόν
Ἐάρος πάντοτε ἀκμαίου,
Κρόκιον, ὑάκινθον, λωτόν.

Πᾶσα σιγῇ, πᾶσα σιᾷ
Λύετ' ἐκλείπει πρὸ ἐκείνης.
Ἄλλος δ' Ὑπνος μειδιᾷ
Καὶ ᾄδει πλήρης εὐφροσύνης.

Τῷ ἀφηγεῖται θαυμασίας,
Σοφὰς καὶ πλάνους διηγήσεις.
Γλυκύτεραι τῆς ἀμβροσίας
Εἶνε τῆς Χάρτιος αἱ ῥήσεις.

Μὲ μύρτα, ῥόδ' ἄνθη χλωρὰ
Τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ καλύπτει,
Καὶ ὄλον, σῶμα καὶ πτερὰ,
Ἐντὸς χρυσῆς νεφέλης κρύπτει.

Ὅταν τοῦ Φοίβου τὰς αὐγὰς
Ἦ Νῦξ διώξῃ, καὶ χυθῶσιν
Οἱ ὄνειροι, τὰς προσταγὰς
Τοῦ βασιλέως νὰ δεχθῶσιν,

Καὶ ἐπ' ἐκείνου καθηλῶν
Τὴν σκέψιν, ἄστρον ὑποτρέμον,
Μορφῶ εἰς ἀγαλμα καλόν
Τὸ ἰδεῶδες, — κ' εἴμ' εὐδαίμων!

Ἐν Ἀθήναις.

Ἦ Χάρις ἐπὶ τὴν πενθήρη,
Σκαῖαν χορείαν τῶν Ὀνειρῶν
Τὴν θυμηδίαν κατασπείρει
Καὶ τὸ ἠδύπνουν τῶν Ζεφύρων.

Τὰς παμμελαίνας πτέρυγας τῶν
Διὰ λευκῶν ἀνθῶν κοσμεῖ,
Καὶ ἀναδίδετ' ἀφ' ἐκάστου
Μύρων μεθύουσα ὄσμη.

Τότε δ' Ὑπνος τὴν φιλεῖ,
Καὶ κλίνων τὴν φιλεῖ καὶ πάλιν,
Ἔως οὐ πέση τρυφηλῇ
Εἰς τὴν βαθειᾶν του ἀγκάλην.

Τὰ κάλλη τῆς ἐν ἠδονῇ
Ἐτάζει· ὦ! τῆς Ἀφροδίτης
Ἄν εἶνε ἦττον φαεινῇ,
Εἶνε πλειότερον γοῦτις.

Τοιαῦτα κάλλ' εἶν' ἐδικὰ του!
Κ' ἰδοῦ ὁ ἀναξ νεανίας
Πληροῦτ' ἐξαίφνης ὑπ' ἀπάτου
Αἰσθημάτων εὐδαιμονίας.

Καὶ θέλων τούτου κοινωνόν
Πάντα θνητὸν νὰ καταστήσῃ,
Κ' εἰς πάντας πλοῦτον ποθεινόν
Εὐδαιμονίας νὰ χαρίσῃ,

Υἱὸς προστάσσει εὐπειθεῖς
Τὸν Φάντασον καὶ τὸν Μορφέα
Εἰς γῆν νὰ φέρωσιν εὐθύς
Ὀνειρα κοῦφα καὶ ὠραῖα.

Καὶ ὦ! εἰρώνευμα τερπνόν,
Καὶ ὦ! ἐντρύφημα φεῦ! νόθον!
Πραγματωθέντα πᾶς ὑπνῶν
Τὸν μύχιον προσβλέπει πόθον.

Ὁ ξένος φθάν' εἰς τὴν πατρίδα,
Ὁ ναύτης εἰς λιμὲν ἀράσσει,
Τρέφει ὁ δύσελπις ἐλπίδα,
Ὁ ἔρωσ ἵπτατ' ἐν ἐκστάσει.

Ἦ κόρ' εἰς γάμον εὐτυχεῖ,
Ὁ ἔνοχος δὲν δίδει δίκας,
Κροῖσοι καθίσταντ' οἱ πτωχοί,
Κ' οἱ στρατηγοὶ δρέπουσι νίκας.

Τότε εἰς ὄνειρον τερπνόν,
Ἦ Ὑπνε, σύ μοι ἀποστέλλεις
Μάρμαρον ἄσπιλον, στιλπνόν,
Ἄφ' ὕψηλῆς τινας Πεντέλης.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ.

*) Σ. Σ. Κ. Μία τῶν ὠραιότερων ποιητικῶν συλλογῶν, „Τὰ τραγούδια τῆς Πατρίδος μου“ ἐκδίδονται ὁσονούπω εἰς φῶς ὑπὸ τοῦ νεαροῦ ποιητοῦ τῶν ἀνωτέρω στίχων. Ἦ ἡμέρος καὶ γλυκεῖα ποίησις τοῦ κ. Παλαμά, ἐκ τοῦ συγχρόνου ἡμῶν βίου πάντοτε ἐμπνεομένη, εἶνε τὸ μόνον σχεδὸν ἐντρυφήμα τῶν ἡμερῶν μας, δι' ὅσους, ἐννοεῖται, ἀρέσκονται εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ἐλληνικῶν στίχων μὲ ἐλληνικὰ γράμματα τυπωμένους.